

Kapitola první

VYPLÍŽILA JSEM SE z kanceláře ředitelky do jihu kalifornské zimy. Hněv, ponížení a sebenávisť zasáhly každý centimetr mé duše a promítly mi film plný zoufalství, který jsem se zoufale snažila stopnout.

Dopadla. Jsem. Na. Dno.

Prostě jsem se dozvěděla, že mi na Střední škole Všech svatých neobnoví smlouvu na příští rok na pozici učitelky, pokud se nestane nějaký zázrak a studenti se nepromění v pozorné lidské bytosti. Ředitelka Followhillová mi sdělila, že jsem prokázala nulovou autoritu a že výuka literatury zaostává za předepsanými osnovami. Aby toho nebylo málo, přišlo mi minulý týden oznámení, že mě na konci příštího měsíce vyhodí z bytu. Majitel se ho rozhodl zrekonstruovat a nastěhovat se zpátky.

Také můj partner, s nímž jsem si psala lechtivé zprávy a kterého jsem sbalila na nějaké pochybné seznamce, mi zrovna napsal, že nemůže dorazit na naši první osobní schůzku, protože mu matka dneska večer nepůjčí auto.

Bylo mu šestadvacet.

Stejně jako mně.

Jenže vybírat si, to byl luxus, který si žena, co skutečného ptáka neviděla už čtyři roky, nemohla dovolit.

A taky nesmím zapomenout na fakt, že kromě pár krátkých úletů jsem neměla vztah. Nikdy. S nikým. Balet měl vždycky přednost. Před muži i přede *mnou*. Nějakou dobu jsem si myslela, že to stačí. Než to stačit přestalo.

Kdy se to všechno pokazilo?

Mohla bych vám říct kdy – hned potom, co jsem nastoupila na vysokou školu. Před osmi lety mě přijali na Juilliard a já jsem si chtěla splnit sen stát se profesionální baletkou. Celý život jsem na tom pracovala. Rodiče si brali půjčky, aby mi usnadnili cestu k mému cíli. Kluci byli považováni za nežádoucí rozptýlení a jediné, co jsem měla v plánu, bylo připojit se k nějakému newyorskému nebo evropskému baletnímu souboru a stát se primabalerínou.

Tanec byl moje droga.

Když jsem se loučila s rodiči a mávala na ně na letišti, řekli mi, abych zlomila vaz. O tři týdny později během mého prvního semestru na Juilliardu k tomu došlo. Nezlomila jsem si sice vaz, ale nohu při děsivé nehodě na eskalátoru, když jsem sjížděla do metra.

Nejenže jsem tím pohřbila své kariérní sny a vyhodila oknem celoživotní plány, ale taky jsem se musela sbalit a vrátit se zpátky do Jižní Kalifornie. Po roce truchlení, sebelítosti a budování pevného vztahu s mým prvním (a posledním) přítelem – týpkem jménem Jack Daniels – mě rodiče přesvědčili, abych začala učit. Moje máma byla učitelka. Můj táta byl učitel. Můj starší bratr byl učitel. Všichni tu práci milovali.

Já ji *nenáviděla*.

Tohle byl můj třetí rok, kdy jsem učila, a první – a jak jsem soudila podle svých výkonů, tak i poslední – rok